

LEHET, HOGY SOHA...

Mostanában nemigen ülök ki a kertbe. Nem azért, mert a mulasztásaim (ha tetszik, vádló) inventárium, eleven korpusz delikti – úgy döntöttem, félkegyelműkertészségből fölmentésem van (bár valamelyest/időnként azért piszkál a lelkiismeret: miért várok én, aki a büntetlen elpuhulással nemesített kultúrnövénykéket magukra hagyom a gyomokkal s kártevőkkel való reménytelenül egyenlőtlen küzdelemben, törődést, odafigyelő türelmet?!)

– de, mondom, nem ez tart vissza; azt se tudom, mennyi időm lehet még hátra; ha azt önlélekmarcangolással akarom eltölteni, akad ennél súlyosabb ok is. Hanem hát – mert persze nem én döntöm el, mivel telik, ami visszafordíthatatlanul telik, s hogy kímélem-e vagy emésztő bűzhödtt iszapjába buktatom-e le, fuldokolni, magamat – félek a Bennemlakozótól. Hátha a napsütötte, árnyepéptás fűben, a könnyű szellőjárásban (provokáció?) könnyebben megtalál. Nem állítom ki a félárnyékba a széket, pedig a (néha nyarat játszóan erőfitogtató) tavaszi napsugár nemcsak giccs,* de alkalmasint istenbizonyíték. Alighanem az egyetlen meggyőző istenbizonyíték. – Én, a sunnyogó, mégis igyekszem máshol lenni; kárba vesznek a tavaszi illatok, gyáva fejem lehajtva tudomásul kell vennem (mert nyilván így van), hogy a méhek, poszméhek, apró bogarak egyáltalán nem az én kedvemért (mert bámulom, odaadón figyelem őket) bújnak a virágkelyhekbe, hanem mert ez a dolguk.

A kert ápolatlan, de már szépen sarjadó füve üres; nem keresek olyan helyet a rejtett hepehupákon, ahol nem nagyon billeg a szék.

Azt viszont tudom, ha egyszer mégis rászánom magam (tartok már ott), hogy helyet keressek az átlátszóarany fuvalmak járta (ámbár *slamposbio*) kertben a széknek, odaállítok a magamé mellé egy másik (üres) széket is, hátha mégis megjövök, odatalálok; fáradtan, alkalmasint gunyoros, de – remélem – nem bántó, lenéző mosollyal magam mellé telepszem, és kinyújtom a lábam, bele az alkonyodó (ahhoz képest mindazonáltal melengető) fénybe; és nem lesz elutasító a csendem. Hátha meg merem majd erről-arról kérdezni magamat.

Hogy lenne miről beszélünk, az bizonyos.

* *Itt* persze „meglehet”, hogy az.

És persze az is lehet, hogy jámbor képzelgés mindez (Wunschdenken): a széket az őszi esők mocska, a felvert sár belepi, ázott, rothadásnak induló hullott levelek tapadnak rá csomókban.
Lehet, hogy nem nézek felém soha többé.

Karafiáth Orsolya

HALÁLOS ŐSZ*

Állandóan ezzel jött. Hogy én gyerek vagyok, ellenben ő, nos, ő bizony felnőtt. Én egy felnőtt ember vagyok, mondta, felnőttélettel és felnőttgondokkal, míg te, ugyan már, anyuka kicsi, túldédelgetett babája. Nem gyermekszívbe való töröket döftem beléd, írta egy levelében, talán az utolsóban. Imádtá a melodramát, a film noirt, Karádyt, a végzet asszonyait, mindig végzetesen akart beszélni, élni, szeretni. Úgy vonzotta ez a végzetesség, hogy lassan egészen belepörgött. Végzetesen nézett rám, végzetesen gyújtotta meg a cigarettáját, bűnösök vagyunk, ugye tudod, mind a ketten bűnösök, nyögte elfúló hangon, ha véletlenül hozzám ért. Megbüntet ezért a jóisten, csuklott el a hangja, belehalunk, meglátod. Mit mérhet még ránk a végzet, préselte ki magából máskor, egy teljesen oda nem illő pillanatban, mondjuk, totál beállva egy kocsmapultnál. És rám is átragadt ilyenkor a végzetesség érzete, egyszerűnek és megismételhetetlennek láttam a történetünket, olyannak, ami csak velünk, kettőnkkel történhet meg az egész világon. Aztán egy perc alatt ki tudott zökkenni, és akkor egészen másképp beszélt. Ne gyerekeskedj, szólt rám, ha valamit szóvá tettem. Például akkor is, ha elbitorolt tőlem ezt-azt. Mert mindig a lehető legnagyobb természetességgel vette el, amit akart. Ne gyerekeskedj, minek az a könyv neked, nem is érted, miről szól, nem neked való. A mamám este kereste már rajtam, hová lett, Olgika, a könyv az éjjeliszekrényemről, nem láttad valahol? Elhagytam, mama, ne haragudj, elvittem a parkba, mert érdekelt, hogy mit olvasol, és aztán véletlenül ott felejtettem, és mire visszamentem, már nem volt sehhol, lenyúlhatta valaki, bocsánat. Fontos könyv volt, tudtam jól, én is azért vettem el az éjjeliszekrényről, fontos és ritka könyv, imponálni akartam Marinak, azért vettem el. Hogy én miket olvasok, tizenöt éves létemre. Nocsak, hogy te miket olvasol, szaladt fel tényleg a szemöldöke, mikor meglátta nálam a könyvet, és már a táskájában is volt. Add vissza, Mari, szóltam berezelve, ezt nem viheted el, a mamámé, igazából ő olvassa, az övé, én csak elkezdtem, de... Mások előtt ne Marizz, ha megkérhetlek, hűtött le. Tanárnő – ez épp megfelel. Vagy Endrődy tanárnő. Esetleg Mária néni, kérdeztem vissza. Mária néni az édesanyád, köpte oda. Pedig amúgy szerette a nevét, főleg, ha együtt tanultunk, és én suttogva mondtam, Mari, ez nem teljesen világos, nem magyaráznád el ezt jobban, Mari? Mari, kezdtem bele mégis, mikor legközelebb véletlenül kettesben maradtunk a

* Egy készülő regényből.